

Radiová horečka.

(Zem. trestní soud v Praze.)

Radiová epidemie táhne se Evropou. Je to nemoc zlá, těžko vyléčitelná. Přepadá každého druhého člověka, přinucuje jej, aby si „utrhl na hubě“ a v náhradu za to koupil si alespoň krystal, když ne už sedmilampovku. Radiovou nemocí jsou zachvázeni i dělníci v továrnách na radiové součástky. Zařizují si doma amatérské lampové přístroje, a když nemají na zakoupení těch nejnútnejších součástek, prostě je v továrně odcizí.

Těmito poměry trpí jistě každá továrna na radiosoučástky a trpěla jimi i jedna z nejlepších našich továren toho druhu, továrna „Eta“ ve Vršovicích. Každé chvíli se něco v továrně ztratilo a její ředitel byl z toho už nervosní, poněvadž nikdy nebyl pachatel přistižen. Ale tak dlouho se chodí se džbánem pro vodu, až upadne džbánek dno — nebo jak zní toto staré přísloví. A tak jednoho říjnového večera minulého roku přistižen byl mechanik Václav Hodek, jak odnášel z továrny radiotelefonické součástky v ceně 500 Kč. Byla provedena prohlídka v jeho bytě v Litoli, která nezustala bez výsledku, neboť nalezeno bylo součástek za 1500 Kč. Později pak bylo zjištěno, že Hodek některé odcizené součástky také rozprodával. Pokud se dalo dokázat, bylo jich za 288 Kč. Při vyšetřování doznal Hodek, že součástky kradl společně s jiným dělníkem Zarybnickým a že je schovávali u jiného dělníka téže továrny, Ant. Skály, který bydlil v sousedství továrny. Skutečně také bylo mnoho součástek u Skály v bytě nalezeno a Skála doznal, že odcizil věci asi za 6000 Kč. Některé z nich dal schovávat svému kamarádovi Bedř. Friedländerovi, mechaniku v Nuslích, u něhož byla řada součástek také nalezena.

Místo na čtyři „spoluúčinkující“ podalo státní zastupitelství příslušné žaloby jen na tři, neboť Vladimír Zarybnický ještě před podáním trestního oznámení továrně škodu úplně nahradil a při líčení fungoval jen jako svědek, nikoli jako spoluobžalovaný. Za to ostatní tři zasedli na lavici obžalovaných, aby se zodpovídali ze svých činů, a sice 19letý mechanik Václav Hodek a 20letý elektrotechnik Antonín Skála ze zločinů krádeže dokonané i nedokonané, 24letý mechanik Bedřich Friedländer pak ze zločinu účastenství na krádeži.

Jako svědek slyšený ředitel továrny „Eta“ inž. Josef Gesmacher vylíčil, jak krádeže dlouhou dobu byly pozorovány, než se podařilo přistihnouti obžalované. Škoda, která továrně krádežemi byla způsobena, přesahuje 60.000 Kč, svědek však nemůže tvrdit, že by byli všechno vzali právě obvinění, ačkoli od té doby, co byli přistiženi, krádeže v továrně ustaly.

Obžalovaní Hodek a Skála přiznávají, že odcizovali továrně součástky, nebylo prý jich však více, než co bylo u nich nalezeno. Friedländer rovněž přiznává, že Skálovi některé součástky doma schoval, ale uvádí, že to byly výrobky zkažené, odložené a bezcenné. Nalezeny tedy ve spouště dolůčkových předmětů tyto součástky a shledáno, že jedná se o věci ve směs nové, namnoze ještě nedodělané.

Soud po návrhu státního zástupce Dra Kobliha uznal všechny obžalované vinnými zažalovanými činy a odsoudil Václava Hodka do těžkého žaláře na dva měsíce, Ant. Skálu na čtyři měsíce a Bedř. Friedländera na jeden měsíc. Všem povolil podmíněný odklad výkonu trestu na dobu 3 roků, postavil je však pro tuto dobu pod ochranný dozor.

Bylo by zajímavé vědět, zda odsouzení potlačilo v obžalovaných epidemickou radiovou horečku.

—ff—

Víno a kožíšek.

(Zemský trestní soud v Brně.)

Občan Sumač byl po chutné masité večeři, kterou minul rozředit obvyklým večerním vínem. Jeho míra pohybuje se mezi čtyřmi a šesti a jen v případech zcela mimořádných, které se naskytanou nejvýš čtyřikrát do týdne, dotáhne to na osm až deset čtvrtků. Zato doma nepije nikdy více než dvě po snídani, dvě po obědě a dvě po svačině. Je tedy zcela střídavý a poněvadž se po dvacet let od této své míry neuchýlil, je sytá červeň jeho nosu krutou nespravedlností. Ale on tuto nespravedlnost klidně snáší jako snáší všechny nespravedlnosti jiné, zejména daňové, které prý mu ždímají z kapsy poslední groš. Josef Sumač má obchůdek uhlím s měsíční tržbou 35—40.000 Kč, která jen v zimních měsících o něco stoupne. Ve všední dny obléká se skromně do starých záplatovaných šatů, které doplňuje modrou zástěrou, zato pro neděle a svátky ušetřil si na pěkný kožíšek, jenž včetně daně z obrátu a daně přepychové stál 3800 Kč. Dosti těžko pořizoval tuto nezbytnou část toalety a nechtěl-li si ty čtyři tisícovky utrhnout od úst, musil dát o to méně do záložny. Ale byl rád, že má kožíšek, který mu přátelé obdivují a závidí, a poněvadž vzácná kožíšková podšívka byla správným ukazovatelem jeho vysoké ceny, věšel ve vinárně kabát zpravidla rubem zvenčí.

Když 21. února po té chutné večeři vstupoval do vinárny, téměř s ním vklouzl asi třicetiletý muž, jemný sice nebylo vidět do žaludku, ani do peněženky, ale přece na první pohled bylo patrné, že tak tučnou večeři neměl jako pan Sumač a že ji také tak bohatě nezaleje. Ale říká, že dostal chuť na kapku dobrého vína a proto si zašel do vinárny. Státní zástupce, jenž umí dobře číst, ale v myšlenkách lidských snad dovede jen slabikovat, a to ne vždy bez chyby, tvrdí zase, že onoho třicetiletého muže vedly do vinárny jiné úmysly než občerstvení kapkou vína.

Žaloba o tom píše: „Ondřej Zahr, jenž delší dobu potlouká se již bez práce a bez prostředků, občas navštíví nějaký hostinec nebo kavárnu a v nestřeženém okamžiku rádí na věšácích.“ Tato jediná věta sama si odporuje, neboť rádí-li Ondřej Zahr v kavárnách a restauracích na věšácích, je to také práce, která zabezpečuje prostředky výživy.

V dalším nezmiňuje se žaloba o tom, jak bumbal občan Sumač osm čtvrtků starého vína — byl prý to tehdy jakýsi mimořádný případ — ale za to je zmínka o osmince mladého,